

РЕШЕНИЕ

№ 3921

гр. С., 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20221110166595 по описа за 2022 година

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422, ГПК, вр. с чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответника **А. М. Т.**, че дължи да заплати на „ФИРМА“ ЕАД следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410, ГПК от 02.06.22г. по ч. гр.д. № 21229/22г. по описа на СРС, 69с-в.:

- 1030,85лева, представляваща продажна цена за потребена топлинна енергия за периода от м.05.2018г. до м.04.2020г. за топлоснабден имот, а именно ап.36 в гр. С., АДРЕС ,аб. № *****; ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на вземането, сумата от 216,73 лв., представляваща обезщетение за забава в погасяване на цената на топлинната енергия за периода от 15.09.2019г. до 13.04.2022г., както и сума за дялово разпределение в размер на 32,09лв.- главница за периода м.03.19г.- м.04.20г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, както и 7,69 лева лихва за периода 11.05.19г.- 13.04.2022г.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите

условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията.

Ответникът А. М. Т. чрез пълномощника си - адв. Л. С. от АК-С. оспорва исквете по основание и размер като неоснователни и недоказани. Релевира възражения за погасяване на вземанията по давност. Оспорва обема на доставената топлинна енергия. Оспорва да е изпадал в забава. Иска се от съда да постанови решение, с което исквете да се отхвърлят.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

В тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което действително е доставил топлинна енергия на посочената стойност и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, която за исковия период се равнява на претендирания размер.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ „битов клиент“ на топлинна енергия е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който купува отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. В този смисъл са и задължителните разяснения, дадени в т. 1 на ТР № 2/17.05.2018г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГК на ВКС. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване.

Доколкото по делото това обстоятелство е оспорено от ответника, а от ищеца, чиято е доказателствената тежест да установи наличието на валидно облигационно отношение с ответника, са ангажирани единствено доказателства досежно $\frac{1}{2}$ идеална част от имота- собственост на ответника, което се установява от данъчната декларация за притежаване на недвижим имот /л. 123-133 от делото/, с която лицето е декларирало по реда на чл. 26,ЗМДТ притежание на $\frac{1}{2}$ от процесния недвижим имот може да се направи извод, че е собственик именно на $\frac{1}{2}$ от имота, като другата $\frac{1}{2}$ е собственост на трето за спора лице, което не е страна по делото / видно от отбелязването в самата декларация/.

С оглед ангажираните от ищеца доказателства , които не са опровергнати от съвкупния доказателствен материал по делото, съдът прави извода, че за процесния период правото на вещно ползване върху имота принадлежи на ответника , но до размер на $\frac{1}{2}$ ид.ч. предвид изложеното по-горе и липсата на други, ангажирани от ищцовата страна доказателства.

Както бе посочено по-горе, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). ОУ са влезли в сила, доколкото са публикувани (чл. 150, ал.2 от ЗЕ) и по делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни за упражнено право на възражение срещу Общите условия.

От събраните писмени доказателства се установява, че процесният имот се намира в сграда, която е присъединена към топлофикационната мрежа. Горното се установява и предвид изслушаната и приета по делото съдебно-техническа експертиза .

При горните обстоятелства и съобразно разясненията, дадени в горещитираното ТР, ответникът като собственик на процесния имот до размер на $\frac{1}{2}$ идеална част се явява клиент /потребител/ на топлинна енергия за процесния имот и като такъв се намира в облигационно правоотношение с ищцовото дружество и дължи заплащане на цената на доставените услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице-помагач.

По делото от заключението по техническата експертиза се установява предоставянето на топлинна енергия в обема, съответстващ на сумата от **1012,10 лева**. Предвид изложеното, съдът приема, че по делото е доказана продажбата (доставката) от страна на ищцовото дружество на топлинна енергия до имота на ответника на посочената стойност от 1012,10 лева. Следва да се даде отговор на въпроса, какво е количеството потребена енергия, за което се дължи заплащане на цена с оглед наведеното възражение за изтекла погасителна давност в отговора на исковата молба.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно

решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение -20.04.22г. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми **преди м. 03.2019г.** , са погасени по давност. По отношение на процесния период са приложими ОУ на „ФИРМА“ ЕАД от 2016 г., като съгласно чл. 32, ал. 1 от тях е клиентът длъжен да заплати цената на доставената топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Следователно, задълженията за периода от **м.05.2018 г. до м.02.2019 г. включително, са погасени по давност** – за последния месец от посочения период задължението е станало изискуемо на 16.04.2019 г. (датата, на която задължението за изтеклия на предходния ден отчетен период е възникнало), като тригодишната погасителната давност за него е изтекла преди подаване на исковата молба-20.04.2022г.). Непогасената по давност главница за периода м.03.2019г.-м.04.2020г. възлиза на общ размер от **617,78 лв.**, изчислена на основание чл. 162 ГПК, и след приспадане на сумата за възстановяване . Към посочената по-горе сума следва да се добавят дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, които съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ от 2014 г., чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „ФИРМА“ ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда-етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Извършването на услугата се установява от приложените по делото протокол от ОС на ЕС за сключване на договор с разпределителното дружество, договор на ЕС с последното, договор между ищцовото дружество и „ФИРМА“ ООД за извършване на услугата дялово разпределение. Исковата претенция за цената на услуга дялово разпределение е от м.03.2019г. до м.04.2020г., т.е. обхваща период извън погасителната давност, като няма данни да е начислявана преди това. Дължимата сума възлиза на 32,09 лв., съобразно заключението на вещото лице по счетоводната експертиза и съвпада с размера на исковата претенция.

Следва да се вземе предвид, че ответникът отговаря до размер на $\frac{1}{2}$ от посочените по-горе суми, доколкото се установява да е размерът на дела му в процесния имот , или за главница за топлинна енергия – в размер на **308,89лева** , и за главница за дялово разпределение – в размер на **16,04лева**,

които следва да се присъдят ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение -20.04.2022 г. до окончателното плащане.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за обезщетение за забава предполага установяване от ищеца възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга на падежа.

За отчетния период м.05.2019г. - м.04.2020г. единствено е издадена фактура по чл.32, ал.3 ОУ на 31.07.2020г.. Срокът за плащането на задължението по тази фактура съгласно чл.33, ал.2 ОУ, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, е 45 - дневен от изтичане на периода, за който се отнася. Срокът за плащане не може да започне да тече преди установяване на задълженията, което е станало с издаване на фактурата, поради което следва да се приеме, че предвиденият срок за плащане тече от издаване на фактурата по чл.32, ал.3 ОУ. При това върху дължимата цена за ТЕ за периода м. 03.19г.до м.04.2020г., **се дължи обезщетение за забава за периода 16.09.2019г. – 13.04.2022г.,** което възлиза на 161,49 лева. Или общият размер на лихвата е 161,49 лв., начислен върху непогасените по давност главници. Размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва съдът определя на основание чл.162 ГПК, изчислена чрез общодостъпен интернет калкулатор - https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html и съгласно чл.86, ал.2 ЗЗД, вр. ПМС № 426/18.12.2014г.

Доколкото ответникът следва да отговаря до размер на 1/2 от общото задължение, предвид изложеното по-горе , искът спрямо него следва да бъде уважен до размер на 1/2 от горепосочената сума или до размер на **84,74лева** .

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба и касаеща процесния период, поради което предявеният акцесорен иск за обезщетение за забава върху задължение за цена на такса за услуга дялово разпределение в размер на 7,69лева за периода от 01.05.2019г.-13.04.2022г. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По разноските

С оглед изхода от спора с право да претендират присъждане на разноси разполагат и двете страни съобразно уважената, респективно отхвърлената част на исковете.

Ищецът е доказал разноси в размер на 824,25 лв. за държавна такса , експертизи и претендирано юисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя на 100 лв. От общия размер на разноските в исковото производство, съразмерно на уважената част от исковите, следва да му се присъдят **262,29 лв.**, а за заповедното производство – **24,10лв.**

От ответника са претендирани разноси за заповедното и исковото производство за заплатено адвокатско възнаграждение , като съразмерно на отхвърлените икове такова следва да му бъде присъдено. Възражението на ищеца по чл. 78, ал.5,ГПК съдът намира за неоснователно , доколкото претендираното и за двете производства възнаграждение за адвокат е в минимален размер съобразно Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като съдът не намира основание за неговото допълнително намаляване . Съразмерно на отхвърлените икове и предвид изложените по-горе мотиви, на ответника се следват разноси за заповедното производство за адвокатско възнаграждение в размер на **102,26лева** , а за исковото производство- в размер на **306,79лева**.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422,ГПК , вр. с чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД съществуването на вземането на ищеца „ФИРМА „ЕАД, ЕИК *****” срещу ответника А. М. Т. с ЕГН ***** , за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410,ГПК по ч. гр.д. № 21229/22г. **ЗА ЧАСТ ОТ СУМИТЕ**, както следва: за сумата от **308,89 лв.**, представляваща цена на потребена топлинна енергия за периода от м.03.2019г.-м.04.2020г., ведно със законната лихва за периода от 20.04.2022г. до окончателното ѝ заплащане, сумата от **84,74 лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.09.2019г.-13.04.2022г., сумата от **16,04 лв.**, представляваща такса за дялово разпределение за периода м.03.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва за периода от 20.04.2022г. до окончателното ѝ заплащане, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за потребена ТЕ за разликата над 308,89 лв. до пълния предявен размер от 1030,85 лв. и за периода от м.05.2018 г. до м.02.2019 г. вкл., иска за мораторна лихва за разликата над 84,74 лв. до пълния предявен размер от 216,73 лв., както и изцяло иска за мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение в размер на 7,69 лв. за периода 01.05.2019г.-13.04.2022г.

ОСЪЖДА А. М. Т. с ЕГН ***** **да заплати на „ФИРМА” ЕАД, ЕИК: *******, със седалище и адрес на управление гр. АДРЕС, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **262,29 лв.**-разноси в исковото производството,

както и сумата от **24,10лв.-** разноси за производството по ч. гр.д. № 21229/22г. на СРС, 69с-в.

ОСЪЖДА „ФИРМА” ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. АДРЕС да заплати на А. М. Т. с ЕГН ***** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **306,79 лв.-**разноси за адвокатско възнаграждение в исковото производство, както и сумата от 102,26лева-разноси за адвокатско възнаграждение, направени в заповедното производство по ч. гр.д. № 66595/22г. на СРС ,69с-в.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „ФИРМА“ООД .

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____